

112743

Fru Alvilde Knutson Fiane,
c/o frk. Rasmussen,
Marięgate 12 c, I,
O s l o.

Oslo, den 13. mai 1947.

Herr biskop Eyvind Berggrav,
O s l o.

Den 17.4.47 skrev jeg følgende brev til herr kirkeminister
kåre Rostervold:

"Da jeg så at si har fått min dødsdom fullbyrdet ved den behandling jeg var utsatt for på "Bredtveit" i 1945, og kanskje snart skal stå for en høiere domstol enn små menneskers, vil jeg fortelle dem hva min søster var utsatt for hos kirkeverge Schwingel, som uttalte at han gikk efter ordre fra høyeste hold.

Jeg har för i telefon fått beskjed om av kirkeverge Schwingel at min mann Knut Knutson Fianes urne skal taes opp med den løgnaktige beskyldning at gravstedet er tvangstatt av nazistene. Gravstedet er ønvist oss av en ikke NS-mann på Vester Gravlund og skal være familiegravsted, halvparten har min søster betalt med kr. 620.-, mine foreldres og hennes urner skal settes ned der.

Min søster vil nu sette en sten med fars navn, Hans Karl Rasmussen, død 1939, på graven, men ble nektet dette av kirkeverge Schwingel. Han sa til min søster:

"Vil De virkelig sette Deres foreldres og Deres egen urne ned i samme grav som Fiane?"

På dette svaret min søster:

"Døden er det store skille. Døden, det eneste sikre vi vet som kommer til oss alle, da er vi alle like, da skal vi alle stilles for den almektige Guds domstol. Guds lov veier mere for mig, enn menneskers dom".

Er det sandt, at mine politiske motstandere går så langt i hevn og hat, som til gravskjenning, og nekter oppsettning av gravsten over en av sine egne pionerer, fordi om han skal ligge i grav sammen med en sønn, han elsket trots meningsskilnad, ja da takker jeg Gud for at jeg i alle år fulgte norskdomsmannen Knut Knutson Fiane i alt.

Hans ord var alltid:

"Menneskjas dom frykter eg ikkje, det er Guds dom som teller, held deg berre til sandinga".

Jeg følger denne store uredde idealists ord.

Jeg er ferdig med Norge, norskdom og det norske folk, som jeg engang elsket så høit.

Hevn og hat er jeg gudskjelov ikke så liten at jeg nærer, deri er jeg ikke lik mine motstandere. Mig personlig kan dere ikke ~~sam-~~me med mere ondt, enn dere allerede har gjort.

Nu da jeg kanskje snart skal stå for den høiestes domstol, er jeg glad for at jeg ikke er snikmorder, ikke har jeg forsøkt å snikmyrde, tatt hjem, helse og eksistensmidler fra noen og ikke er jeg gravskjenner. Ja - denne store anklagen kan jeg bære frem for vår herre på mine motstandere. Hvor jeg synes inderlig synd på dere, men jeg får følge Kristi Bud, be for dere.

Da det sies at Knut Knutson Fiane ble snikmyrdet, fordi han var "angiver" skal jeg hermed gi et utdrag av hans dagbok:

Torsdag 3.8. Jeg har idag skrive til dr. jur. Ihm som kom til mig i november 1943, etter oppm. fra min. Ismae for å få opplysning om NS-folk i lg.verket, og minna han om lovnaden til meg om å hjelpe til med å få ut hekta lg.folk, fyrst og fremst Wager og Steinskog. Sm. hadde etter oppm. fra me seitt opp brev til meg om same saka med framlegg av lauslating.

At han ikkje ikk in i lsg for "vinnings skyld" viser følgende: Onsdag 20.8. fikk jeg oppsøking fra A.F.L. om å stella meg til rådvelde som socialminister. og svara nei, sameleis som då eg frå ymse hald fekk oppm. om å seia meg viljug til å verta Kulturm. etter kunde høsten 1942. Runngjoving og turar ikkje hersettjingsmakta vil gje meg tilrekkelig arbeidshve. Resutan ville eg truleg bli unogelig for mine kollegar svdi og vilde bli bunde i mitt 2 som husvare og krevja lšna og representasjonsegengane inka til stode for 9.4.43 og ikkje hšgre kost engar for ministrane enn for andre statsmenn i Norge. Forset ingar hie ville truleg ikkje stetta kravet mitt om jernstilling m/nordmenn og i skavar m.o.t. nat, klar, sht, hus, o.s.v. fr. de fšfengte arbeidet mitt i fleire år i den leid.

At han ikkje "histo" tyskerne viser også følgende utdrag:

Tysdag 21.8. Etter fšfengt i ha argumentert m/tyskarar i Norge og yskland i eit par år har eg nå gjeva opp vana om å bli kvitt Reichskommissariatet og andre civile tyske sjšnom frešslutning for den allene krigen er avgjort. Eg har derfor i de siste avgrensa meg til å freista få tysk. og leidande NS-folk til å skyna at nordmennene lyt får jernstilling m/tyskarane når det gjeld nat, klar, hus. Et.sjef nobberstad i Beringsdeptet og eg rådda om koss ein skal kunna betra natstoda for nordmennene.

En slik mann snikkyrdes og blir kalli "angiver" og "lands-sviker".

En mann som elsket Norge og norskdommen slik som Knut Knutson Minne og som hver kveld follet sine hende og ba til Gud for sitt elskede Norge, og sine landsmenn, uansett om det var jšssing eller nazist, var ingen "sviker", hos hans var det meningskilnad og ikke "svik".

At han var en stor idealist viser følgende:

I 1928 opprettet vi testamente og Norges ungdomslag skulle vare vår eneste arving. Pengene skulle gå til bibler, salmebøker og skulebøker til fattige barn, på norsk mål (nynorsk). Dette testamente skal nu omstyrtes, idet formuen sk l betales i bot og erstatning.

Betråblir jo ikke mig, men Norges ungdomslar og Vor Herre dere tar pengene fra.

Jeg synes det er forfordelig at min snille søster skal få en slik behørdlig av sine landsmenn, for så om hun ser en sand kristen har tatt seg av meg ml.

Meg kan dere ikke nå, jeg frykter ikke fattigdom, fengsel og døden.

Ilvilde Knutson Hans.